

Sygn. akt I NSNc 139/22

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 12 października 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Czubik (przewodniczący, sprawozdawca)

SSN Tomasz Demendecki

Agata Pawlak (ławnik Sądu Najwyższego)

w sprawie z powództwa Gminy Wrocław

przeciwko L. Ł., K. Ł., D. Ł., P. P. i J. P.

o zapłatę,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Kontroli Nadzwyczajnej i Spraw Publicznych w dniu 12 października 2022 r.

skargi nadzwyczajnej wniesionej przez Prokuratora Generalnego od nakazu zapłaty Sądu Rejonowego dla Wrocławia - Śródmieścia we Wrocławiu z 22 lutego 2018 r., sygn. VII Nc 1527/18:

- 1. uchyla zaskarżony nakaz zapłaty referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z dnia 22 lutego 2018 r., VII Nc 1527/18, wydany w sprawie z powództwa Gminy Wrocław w zakresie zasądzającym od pozwanych J. P., K. Ł., L. Ł. i P. P. na rzecz strony powodowej Gminy Wrocław kwotę 30.534,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 27.181,66 zł od dnia 1 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty i od kwoty 3.352,53 zł od dnia 26 stycznia 2018 r. do**

dnia zapłaty i przekazuje sprawę w tym zakresie do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu;

2. znosi wzajemnie między stronami koszty postępowania wywołanego wniesioną skargą nadzwyczajną.

UZASADNIENIE

Pismem z 12 marca 2021 r. Prokurator Generalny wywiódł skargę nadzwyczajną od prawomocnego nakazu zapłaty wydanego w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu 22 lutego 2018 r., VII Nc 1527/18, w sprawie z powództwa Gminy Wrocław o zapłatę.

Powyższy prawomocny nakaz zapłaty został zaskarżony – na podstawie art. 89 § 1 i § 2 i art. 115 § 1 ustawy z dnia 8 grudnia 2017 r. o Sądzie Najwyższym (t.j. Dz.U. z 2021 r. poz. 154 ze zm.; dalej jako: „ustawa o SN”), z uwagi na konieczność zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej (...) – w części w jakiej nakazano K. Ł., L. Ł., P. P. i J. P. zapłatę solidarnie stronie powodowej kwoty 30.534,19 zł wraz z odsetkami.

Na zasadzie art. 89 § 1 pkt 1 i 2 ustawy o SN zaskarżonemu orzeczeniu Prokurator Generalny zarzucił:

1. naruszenie zasady zaufania obywateli do państwa oraz bezpieczeństwa prawnego, wywodzonych z art. 2 Konstytucji RP, prawa do sądu wyrażonego w ramach art. 45 ust. 1 Konstytucji RP takich jak prawo do sprawiedliwego rozpatrzenia sprawy oraz do odpowiednio ukształtowanej procedury sądowej, zgodnie z wymogami sprawiedliwości i jawności poprzez nieprawidłowe przyjęcie, że Gminie Wrocław należna jest kwota 30.534,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami od pozwanych K. Ł., L. Ł., P. P. i J. P., podczas gdy należność została wcześniej częściowo zasądzona prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z 29 czerwca 2017 r., VII Nc 4750/17;

2. rażące naruszenie prawa procesowego – art. 379 pkt 3 k.p.c. przez jego niezastosowanie i orzeczenie o roszczeniu częściowo prawomocnie osądzonym, wskutek wydania nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym przez Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z 22 lutego 2018 r., VII Nc 1527/18, w zakresie zasądzającym od pozwanych J. P., K. Ł., L. Ł., P. P. na rzecz strony powodowej Gminy Wrocław kwoty 30.534,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 27.181,66 zł od dnia 1 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty i od kwoty 3.352,53 zł od dnia 26 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty, w sytuacji, gdy prawomocnym nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 29 czerwca 2017 r., VII Nc 4750/17, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu zobowiązał już pozwanych do częściowej zapłaty dochodzonego przez stronę powodową roszczenia.

W oparciu o powyższe zarzuty, rozwinięte następnie w uzasadnieniu skargi nadzwyczajnej, Prokurator Generalny – działając na podstawie art. 91 § 1 ustawy o SN – wniósł o uchylenie zaskarżonego nakazu zapłaty w zakresie zasądzającym od pozwanych J. P., K. Ł., L. Ł. i P. P. na rzecz strony powodowej Gminy Wrocław kwoty 30.534,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 27.181,66 zł od dnia 1 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty i od kwoty 3.352,53 zł od dnia 26 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z pozostawieniem temu Sądowi rozstrzygnięcia o kosztach postępowania ze skargi nadzwyczajnej.

Skarżący Prokurator Generalny przedstawił w swym środku zaskarżenia dotychczasowy przebieg postępowania. Gmina Wrocław 26 stycznia 2018 r. złożyła w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu pozew o zapłatę od pozwanych J. P., K. Ł., D. Ł., P. P. i L. Ł. solidarnie kwoty 30.534,19 zł z tytułu nieuiszczania w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 30 listopada 2017 r. bieżących opłat za korzystanie z lokalu mieszkalnego, zgodnie z umową najmu.

W uzasadnieniu pozwu podniesiono, że 1 lutego 1997 r. została zawarta pomiędzy Gminą Wrocław a L. Ł. umowa najmu lokalu mieszkalnego położonego w W. przy ul. [...]. Na podstawie postanowień tej umowy najmu, L. Ł. zobowiązana była do uiszczania na rzecz Gminy Wrocław czynszu najmu i opłat niezależnych

od właściciela (tzw. mediów) w wysokościach i terminach zgodnych z umową. W myśl § 6 ust. 6 umowy, za zapłatę powyższych należności solidarnie z najemcą odpowiadali także stale mieszkające z nim osoby pełnoletnie, tj. K. Ł., D. Ł., J. P. i P. P.. Wymienione osoby nie uiszczały bieżących opłat za korzystanie z mieszkania, zgodnie z umową najmu, ani nie uiściły należnych Gminie zaległych rat czynszowych najmu. Z tego tytułu za okres od 1 kwietnia 2014 r. do 30 listopada 2017 r. po stronie rodziny Ł. powstało zadłużenie w wysokości 30.534,19 zł. Pismem z 5 stycznia 2018 r. L. Ł., D. Ł., K. Ł., J. P. i P. P. zostali wezwani do zapłaty zadłużenia w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma. Wezwania te pozostały jednak bezskuteczne.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 22 lutego 2018 r., VII Nc 1527/18, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu nakazał pozwanym L. Ł., K. Ł., D. Ł., J. P. i P. P., aby zapłacili solidarnie stronie powodowej kwotę 30.534,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 27.181,66 zł od dnia 1 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty i od kwoty 3.352,53 zł od dnia 26 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.781,75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Nakaz zapłaty uprawomocnił się 2 maja 2018 r.

Od nakazu zapłaty sprzeciw złożyła D. Ł.. Postanowieniem z 12 lipca 2018 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu odrzucił sprzeciw D. Ł. z uwagi na nieuzupełnienie braków formalnych sprzeciwu w tygodniowym terminie. W dalszej kolejności pozwani podejmowali próby wzruszenia nakazu zapłaty – ostatecznie postanowieniem z 13 września 2019 r., VII Nc 1527/18, referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu: 1. oddalił wniosek pozwanych D. Ł., K. Ł., P. P., L. Ł. o przywrócenie terminu do uzupełnienia braków formalnych sprzeciwu od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym; 2. odrzucił wniesiony w dniu 17 września 2018 r. sprzeciw przez pozwanych D. Ł., K. Ł., P. P., L. Ł. od nakazu zapłaty w postępowaniu upominawczym.

Wcześniej strona powodowa Gmina Wrocław 7 kwietnia 2017 r. złożyła w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu pozew o zapłatę od pozwanych J. P., K. Ł., D. Ł., P. P. i L. Ł. solidarnie kwoty 18.898,44 zł z tytułu

nieuiszczania w okresie od 31 maja 2014 r. do 30 września 2016 r. bieżących opłat za korzystanie z lokalu mieszkalnego, zgodnie z umową najmu.

W toku postępowania ustalono, że 1 lutego 1997 r. została zawarta pomiędzy Gminą Wrocław a L. Ł. umowa najmu lokalu mieszkalnego położonego w W. przy ul. [...]. Na podstawie postanowień ww. umowy najmu, L. Ł. zobowiązana była do uiszczenia na rzecz Gminy Wrocław czynszu najmu i opłat niezależnych od właściciela (tzw. mediów) w wysokościach i terminach zgodnych z umową. W myśl § 6 ust. 6 tej umowy, za zapłatę powyższych należności solidarnie z najemcą odpowiadali także stale mieszkające z nim osoby pełnoletnie, tj. K. Ł., D. Ł., J. P. i P. P.. Wymienione osoby nie uiszczały bieżących opłat za korzystanie z mieszkania, zgodnie z umową najmu, ani nie uiściły należnych Gminie zaległych rat czynszowych najmu. Z tego tytułu za okres od 31 maja 2014 r. do 30 września 2016 r. po stronie rodziny Ł. powstało zadłużenie w wysokości 18.898,44 zł. Pismem z 9 listopada 2016 r. L. Ł., K. Ł., D. Ł., J. P. i P. P. zostali wezwani do zapłaty zadłużenia w terminie 7 dni od daty otrzymania pisma. Wezwania te pozostały jednak bezskuteczne.

Nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 29 czerwca 2017 r., VII Nc 4750/17, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia nakazał pozwanym L. Ł., K. Ł., D. Ł., J. P. i P. P., aby zapłacili solidarnie stronie powodowej kwotę 18.898,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi: od kwoty 17.370,84 zł od dnia 1 października 2016 r. do dnia 6 kwietnia 2017 r.; od kwoty 18.898,44 zł od dnia 7 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty.

Od powyższego orzeczenia 23 sierpnia 2017 r. sprzeciw złożyła wyłącznie D.Ł.

Wyrokiem z 17 października 2018 r., VIII C 1115/17, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu zasądził od pozwanej D. Ł. na rzecz strony powodowej Gminy Wrocław kwotę 18.898,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 17.370,84 zł od dnia 1 października 2016 r. do dnia 6 kwietnia 2017 r. i od kwoty 18.898,44 zł od dnia 7 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty, ustalając, że w powyższym zakresie pozwana D. Ł. odpowiada solidarnie wraz z pozwanymi L. Ł., K. Ł., J. P. i P. P., wobec których referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu wydał

29 czerwca 2017 r. prawomocny nakaz zapłaty w postępowaniu upominawczym w sprawie o sygn. VII Nc 4750/17. Nadto zasądził na rzecz strony powodowej kwotę 3.900,00 zł tytułem zwrotu kosztów procesu.

Postanowieniem z 22 marca 2019 r. Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu odrzucił wniosek D. Ł. o sporządzenie i doręczenie uzasadnienia wyroku z 17 października 2018 r. z uwagi na to, że wniosek został złożony po terminie.

Pismem z 12 kwietnia 2021 r. odpowiedź na skargę nadzwyczajną złożyła powodowa Gmina Wrocław, wnosząc o:

1. oddalenie skargi nadzwyczajnej w całości z uwagi na brak podstaw do uchylenia zaskarżonego orzeczenia,
2. zasądzenie na rzecz powódki zwrotu kosztów postępowania wywołanych skargą nadzwyczajną wg norm przepisanych.

W uzasadnieniu odpowiedzi na skargę nadzwyczajną rozwinięto stanowisko powodowej Gminy Wrocław.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Skarga nadzwyczajna zasługuje na uwzględnienie, albowiem nakaz zapłaty referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z 22 lutego 2018 r., VII Nc 1527/18, wydany w sprawie z powództwa Gminy Wrocław przeciwko J. P., K. Ł., D. Ł., P. P. i L. Ł., w zaskarżonym zakresie nie odpowiada prawu.

Zgodnie z art. 89 § 1 ustawy o SN, jeżeli jest to konieczne dla zapewnienia zgodności z zasadą demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej, od prawomocnego orzeczenia sądu powszechnego lub sądu wojkowego kończącego postępowanie w sprawie może być wniesiona skarga nadzwyczajna, o ile:

- 1) orzeczenie narusza zasady lub wolności i prawa człowieka i obywatela określone w Konstytucji lub
- 2) orzeczenie w sposób rażący narusza prawo przez błędną jego wykładnię lub niewłaściwe zastosowanie, lub

3) zachodzi oczywista sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału dowodowego

- a orzeczenie nie może być uchylone lub zmienione w trybie innych nadzwyczajnych środków zaskarżenia.

Skarga nadzwyczajna jest instrumentem szeroko rozumianego wymiaru sprawiedliwości w znaczeniu określonym w art. 175 ust. 1 Konstytucji RP. Jej celem jest wyeliminowanie z obrotu wadliwych, a jednocześnie naruszających zasady sprawiedliwości społecznej, orzeczeń sądowych, które dotyczą konkretnych, zindywidualizowanych podmiotów (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z 3 kwietnia 2019 r., I NSNk 2/19; wyrok Sądu Najwyższego z: 9 grudnia 2020 r., I NSNu 1/20; 13 stycznia 2021 r., I NSNk 3/19). Rolą kontroli nadzwyczajnej nie jest jednak eliminowanie wszystkich wadliwych orzeczeń. Wyjątkowość orzekania w ramach tej instytucji powinna dotyczyć tylko tych z nich, które nie dadzą się pogodzić z podstawowymi zasadami demokratycznego państwa prawnego, będąc *prima facie* orzeczeniami w sposób elementarny niesprawiedliwymi (por. wyrok Sądu Najwyższego z 15 grudnia 2021 r., I NSNc 146/21).

W piśmiennictwie zauważa się, że z formalnego punktu widzenia skarga nadzwyczajna należy do nadzwyczajnych środków zaskarżenia o złożonym charakterze (T. Ereciński, K. Weitz, Skarga nadzwyczajna w sprawach cywilnych, Przegląd Sądowy 2019 r., Nr 2, s. 8). Formalnoprawna analiza skargi nadzwyczajnej wniesionej w niniejszej sprawie prowadzi do wniosku, że skarga jest dopuszczalna, co otwiera możliwość jej merytorycznego rozpoznania.

Przechodząc do zasadniczych rozważań Sąd Najwyższy stwierdza, że w niniejszej sprawie w sposób oczywisty doszło do naruszenia przepisów prawa, co skutkuje uwzględnieniem wniesionego przez Prokuratora Generalnego środka zaskarżenia. Już pobieżna analiza całokształtu okoliczności faktycznych i prawnych sprawy prowadzi do wniosku, że co do zasady w obrocie prawnym funkcjonują obecnie trzy prawomocne orzeczenia, które dotyczą – w znacznej swej części – tego samego roszczenia powodowej gminy Wrocław.

Po pierwsze, nakazem zapłaty w postępowaniu upominawczym z 29 czerwca 2017 r., VII Nc 4750/17, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu nakazał pozwanym L. Ł., K. Ł., D. Ł., J. P. i P. P., aby zapłacili

solidarnie stronie powodowej kwotę 18.898,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi: od kwoty 17.370,84 zł od dnia 1 października 2016 r. do dnia 6 kwietnia 2017 r.; od kwoty 18 898,44 zł od dnia 7 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty. Nakaz ten został wydany w związku z powództwem gminy Wrocław obejmującym roszczenie z tytułu nieuiszczania w okresie od 31 maja 2014 r. do 30 września 2016 r. bieżących opłat za korzystanie z lokalu mieszkalnego, zgodnie z umową najmu, i jest prawomocny w stosunku do L. Ł., K. Ł., J. P. i P. P..

Po drugie, w wyniku wniesienia przez D. Ł. sprzeciwu od ww. nakazu zapłaty, wyrokiem z 17 października 2018 r., VIII C 1115/17, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu zasądził od tej pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę 18.898,44 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 17.370,84 zł od dnia 1 października 2016 r. do dnia 6 kwietnia 2017 r. i od kwoty 18.898,44 zł od dnia 7 kwietnia 2017 r. do dnia zapłaty, ustalając, że w powyższym zakresie pozwana D. Ł. odpowiada solidarnie wraz z pozwanymi L. Ł., K. Ł., J. P. i P. P.. Wyrok ten jest prawomocny.

Po trzecie, zaskarżonym rozpatrywaną skargą nadzwyczajną nakazem zapłaty z 22 lutego 2018 r., VII Nc 1527/18, wydanym w postępowaniu upominawczym, referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu nakazał pozwanym J. P., K. Ł., D. Ł., P. P. i L. Ł., aby zapłacili solidarnie stronie powodowej kwotę 30.534,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 27.181,66 zł od dnia 1 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty i od kwoty 3.352,53 zł od dnia 26 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty oraz kwotę 2.781,75 zł tytułem zwrotu kosztów procesu, w tym kwotę 2.400,00 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego. Powyższy nakaz zapłaty został wydany w związku z powództwem gminy Wrocław obejmującym roszczenie z tytułu nieuiszczania w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 30 listopada 2017 r. bieżących opłat za korzystanie z lokalu mieszkalnego, zgodnie z umową najmu. Wskazane orzeczenie jest prawomocne.

Biorąc pod uwagę powyższe, Sąd Najwyższy przyznaje rację skarżącemu Prokuratorowi Generalnemu, że wydając „wtórny” nakaz zapłaty z 22 lutego 2018 r. referendarz sądowy w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieście we Wrocławiu naruszył szereg przepisów procedury cywilnej, a w konsekwencji

fundamentalne zasady konstytucyjne w tym dyrektywę (klausulę) demokratycznego państwa prawnego urzeczywistniającego zasady sprawiedliwości społecznej.

Zgodnie z art. 379 pkt 3 k.p.c., nieważność postępowania zachodzi jeżeli o to samo roszczenie między tymi samymi stronami toczy się sprawa wcześniej wszczęta albo jeżeli sprawa taka została już prawomocnie osądzona. Wskazany przepis wyraża regułę *ne bis in idem*, zwaną także zasadą jednorazowości (więcej nt. temat w ujęciu teoretycznym – Z. Resich, Istota procesu cywilnego, Warszawa 1985, s. 189 i n.). Nie wchodząc w tym miejscu w szczegółowe rozważania stwierdzić należy, że fundamentalną dyrektywą procesu cywilnego jest zakaz „dwukrotnego” rozstrzygania o tym samym roszczeniu. Nie jest dopuszczalne wszczęcie przed sądem postępowania w tym samym przedmiocie i między tymi samymi stronami (postanowienie Sądu Najwyższego z 5 kwietnia 2000 r., II UKN 473/99).

Tymczasem w niniejszej sprawie regułę *ne bis in idem* w sposób oczywisty naruszono, skoro na mocy prawomocnego nakazu zapłaty z 29 czerwca 2017 r., VII Nc 4750/17, i prawomocnego wyroku z 17 października 2018 r., VIII C 1115/17, rozstrzygnięto o roszczeniach powodowej gminy Wrocław z tytułu nieuiszczania w okresie od 31 maja 2014 r. do 30 września 2016 r. bieżących opłat za korzystanie z lokalu, a mimo to – wydając zaskarżony nakaz zapłaty z 22 lutego 2018 r., VII Nc 1527/18 – uwzględniono powództwo tejże gminy, którym dochodziła ona roszczenia z tytułu nieuiszczania bieżących opłat za korzystanie z lokalu mieszkalnego, zgodnie z umową najmu, w okresie od 1 kwietnia 2014 r. do 30 listopada 2017 r. Skoro znaczna część roszczenia (za okres od 31 maja 2014 r. do 30 września 2016 r.) została już zasądzona, to „wtórne” („ponowne”) rozstrzyganie o tym w „drugim” nakazie zapłaty (wydanym za okres od 1 kwietnia 2014 r. do 30 listopada 2017 r.) było niedopuszczalne.

Zgodnie z art. 499 § 1 k.p.c. w brzmieniu z daty wydania zaskarżonego nakazu zapłaty, nakaz zapłaty nie może być wydany, jeżeli według treści pozwu: 1) roszczenie jest oczywiście bezzasadne; 2) przytoczone okoliczności budzą wątpliwość; 3) zaspokojenie roszczenia zależy od świadczenia wzajemnego; 4) miejsce pobytu pozwanego nie jest znane albo gdyby doręczenie mu nakazu nie mogło nastąpić w kraju. Z kolei na mocy art. 498 § 2 k.p.c. w ówczesnym stanie

prawnym, w razie braku podstaw do wydania nakazu zapłaty przewodniczący wyznacza rozprawę, chyba że sprawa może być rozpoznana na posiedzeniu niejawnym. Analiza wskazanych regulacji prowadzi do jednoznacznego wniosku, że wydanie zakwestionowanego skargą nadzwyczajną nakazu zapłaty z 22 lutego 2018 r. nastąpiło z rażącym naruszeniem prawa – w związku z wcześniejszym zasądzeniem znacznej części dochodzonego roszczenia należało skierować sprawę do rozpoznania w trybie zwykłym, czego nie zrobiono.

Powyższe przesądza o konieczności uwzględnienia skargi Prokuratora Generalnego. Należy w tym miejscu odnotować, że pismem z 12 marca 2021 r. Prokurator Generalny wniósł skargę nadzwyczajną od prawomocnego wyroku Sądu Rejonowego dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z 17 października 2018 r., VIII C 1115/17, dotyczącego D.Ł., żądając jego uchylenia i umorzenia postępowania. Sprawa została zarejestrowana w Sądzie Najwyższym pod sygn. akt I NSNc 410/21. Wywiedzenie dwóch skarg nadzwyczajnych w tej szeroko pojętej sprawie, skutkuje tym, że uwzględniając rozpatrywaną skargę nadzwyczajną, Sąd Najwyższy uchyli nakaz zapłaty jedynie w żądanym zakresie, tj. w zakresie zasądzającym od pozwanych J. P., K. Ł., L. Ł. i P. P., mając świadomość, że zasadność „podwójnego” zasądzenia należności od D. Ł. zostanie rozważona przez inny skład Sądu Najwyższego (sprawa I NSNc 410/21). W tych okolicznościach ostaje się także rozstrzygnięcie zaskarżonego nakazu zapłaty w części dotyczącej kosztów postępowania.

Ponownie rozpoznając sprawę, Sąd Rejonowy dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu dokona analizy całokształtu okoliczności sprawy, z uwzględnieniem treści powołanych wyżej: prawomocnego nakazu zapłaty z 29 czerwca 2017 r., VII Nc 4750/17, oraz prawomocnego wyroku z 17 października 2018 r., VIII C 1115/17, względnie rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego, jakie zapadnie w sprawie I NSNc 410/21.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Najwyższy, na podstawie art. 91 § 1 ustawy o SN, uchylił nakaz zapłaty referendarza sądowego w Sądzie Rejonowym dla Wrocławia-Śródmieścia we Wrocławiu z 22 lutego 2018 r., VII Nc 1527/18, wydany w sprawie z powództwa Gminy Wrocław w zakresie zasądzającym od pozwanych J. P., K. Ł., L. Ł. i P. P. na rzecz strony powodowej Gminy Wrocław

kwoty 30.534,19 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie liczonymi od kwoty 27.181,66 zł od dnia 1 grudnia 2017 r. do dnia zapłaty i od kwoty 3.352,53 zł od dnia 26 stycznia 2018 r. do dnia zapłaty.

O wzajemnym zniesieniu kosztów postępowania wywołanego wniesioną skargą nadzwyczajną Sąd Najwyższy orzekł na podstawie art. 398¹⁸ k.p.c. w zw. z art. 95 pkt 1 ustawy o SN.

[as]